

poarcă". Totuși nu s-a observat că avem *mînzat, mînzată; ciut, ciută; junc, juncă*, etc.

În 1948, Eugen Seidel a pus în discuție existența genului personal într-un lung articol, făcînd incursiuni în diferite limbi⁴.

Cu toate acestea, în 1954 *Gramatica limbii romîne*, scoasă sub auspiciile Academiei RPR, a consacrat existența genului personal, reținînd construcțiile semnalate de C. Racoviță și formele de genitiv-dativ ale numelor proprii feminine, deosebite de cele ale numelor comune, cum și alipirea adjectivului posesiv direct la unele nume de persoane, dintre exemplele aduse în sprijinul genului personal de A. Graur.

C. Racoviță a plecat de la existența genului personal în limba polonă, cunoscînd lucrarea specială a lui Konrad Drzewiecki (1871—1922), elevul lui Meillet: *Le genre personnel dans la déclinaison polonaise*, apărută la Paris în 1918.

E de văzut însă care este situația exactă a genului personal în limba polonă și cum poate fi mai bine definit genul, pentru a nu încurca categoriile gramaticale și a provoca nedumeriri și confuzii.

Limba polonă literară actuală cunoaște cinci genuri, dintre care trei la singular și două la plural. La singular funcționează genurile clasice: masculin, feminin și neutru, cele mai vechi în limbă, ultimul din genuri corespunzînd în ordinea genului natural biologic, ființelor nematurizate, plăpînde, copii sau pui de animale: *dziecko* (copil), *dziecie* (copilaș), *dziewczę* (fetița), *zrebię* (mînz), *cielę* (vițel), *kurczę* (pui de găină), *orle* (pui de vultur) etc. La plural, în locul celor trei genuri, care au funcționat multă vreme, s-au constituit progresiv două noi genuri și anume genul *męskoosobowy* (masculin personal) și *niemęskoosobowy* (ne-masculin personal), adică genul în care intră toate substantivele (de orice gen la singular), care nu se încadrează genului masculin personal (masculinele nepersonale, toate femininele și toate neutrele). Deci nu e vorba de gen personal și nepersonal, cum s-ar înțelege din terminologia romînească, ci de gen masculin personal și ne-masculin personal. Istoria pluralului și a genului masculin personal în limba polonă este dintre cele mai interesante, dar nu s-a arătat pînă acum, într-o lucrare specială, toată complexitatea fenomenelor de plural și nu e cazul să stăruim aici. Vom înfățișa numai unele aspecte.

Ca în multe alte limbi, și în limba polonă a existat o tendință de simplificare și unificare a formelor, care s-a manifestat mai ales la cazurile oblice de la plural. Astfel, la dativ plural în locul multelor terminații din protoslavă, moștenite de vechea polonă, s-a impus din sec. XVII numai terminația *-om*, pentru toate cele trei declinații (masculină, feminină și neutră): *meżom*(m),

⁴ Eugen Seidel, *Gibt es ein Genus personale*, în « Bulletin linguistique », XVI (1948), p. 1—71.